

LIBRIS

We know
books

Păcate arse

Raluca Iacob

Tehnoredactor: Andra Gheorghe

Copertă: Andra Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IACOB, RALUCA

Păcate arse / Raluca Iacob. - Gilău : Cassius Books, 2021-
2 vol.

ISBN 978-606-9731-05-5

Vol. 1. - 2021. - ISBN 978-606-9731-08-6

821.135.1

©CASSIUS BOOKS, 2021

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform Legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Prolog

Bărbatul în negru își verifică ceasul de mână.

— Unde naiba e? se întrebă cu voce tare, deși încercase, în minutele petrecute acolo, să nu atragă atenția cu nimic.

Persoana pe care o aștepta era mai mult decât necesară planului său, iar, dacă aceasta nu ajungea la timp, totul se ducea de râpă. Absolut tot.

Privi din nou ceasul și își înfipse caninii ascuțiți, aspri pe marginile rupte, în buza de jos. Închise ochii. Câteva secunde în plus ar fi însemnat încă douăzeci de ani de sclavie pentru amândoi. Și asta dacă erau norocoși.

Începu să numere în ritmul ticăitului care-i pulsa pe încheietură.

Zece.

Își trecu mâna prin părul moale, negru ca sufletul lui ars.

Nouă.

Nu i se putea întâmpla lui asta.

Opt.

Totul era prea bine pus la punct.

Șapte.

În aer mirosea a moarte.

Șase

Parcă simțea jar încins scurgându-i-se pe gât.

Cinci.

Își înghiți un urlet.

Patru.

Auzea greierii cântând un marș funebru.

Trei.

Simțea în linia vieții că îi era menit să fie acolo.

Doi.

Dacă ea nu murea în seara aceea...

Unu.

Mureau ei.

Zero.

Căzu în genunchi ca trăsnet, își împreună mâinile la piept, își deschise buzele și un murmur ieși printre ele.

Focurile iadului îl așteptau.

Urechile îi țiuiau.

Tresări atunci când auzi iarba foșnind. Își pierdu de tot echilibrul și căzu în față, simțind aerul cum flutura prin cămașa lui neagră, cambrată. Respirația i se precipită și văzu ca într-o străfulgerare cum întreaga lume se transforma în praf în jurul lui.

Vântul începu să adie sinistru printre copaci și un firișor de praf îi intră în ochi. Își ridică ușor capul și clipi de câteva ori. Tot corpul îl durea și tremura frenetic.

— A comandat cineva un rând de Molotov?

Expiră ușurat la auzul comentariului, iar, când își deschise pleoapele, lumea avea sens din nou.

Îi zâmbi prietenului său, în timp ce acesta îl ajută să se ridice.

Un rânjete diavolesc veni ca răspuns.

Lui Dante i se strânse stomacul. Focurile infernului aveau să se dezlănțuie în seara aceea în cel mai sacru loc din Paris.

Și asta doar pentru că el sărutase femeia greșită.

— 1 —

Atunci când se angajase la Opera Națională, femeia ar fi putut jura că o viață în puf și în perle o aștepta de cealaltă parte a contractului. Semnase imediat ce oferta îi fusese pusă pe masă, convinsă fiind că era o chestiune de câteva luni până să ajungă să cânte ea însăși pe scena mare.

Problema era că lucra pentru Operă de doi ani deja, iar cel mai aproape de scena mare ajunsese în calitate de asistentă a vedetei instituției, soprana Victoria Hernandez-Wu.

Își ura șefa până în măduva oaselor. Își spusese de nenumărate ori, în nopțile în care nu putea adormi, că și-ar fi dorit să îi dea accidental foc cu chibritul pe care îl folosea pentru a-i aprinde trabucul. Îi plăcea să creadă că ea ar fi devenit vedeta imediat ce înmormântarea ar fi avut loc. Dar a văzut cineva drac mort?

Adevărul era că avea milioane de motive să o urască pe Victoria Wu —o femeie dură și arogantă. Ea știa cel mai bine cât de crudă putea fi, căci îi stătuse alături în toți acei ani, chiar și după ce aruncase în ea cu un platou de mezeluri, în urma unui eveniment ratat. Se agățase cu dinții de slujba ei, în speranța că avea să răzbească într-o zi. Văzuse deja suficient de multe încât să știe că șefa ei avea să ajungă în iad, oricât de mult s-ar fi rugat și oricât de mulți bani ar fi donat bisericilor care colcăiau deja de aur. Cu toate astea, cu tot răul pe care

credea că ar fi vrut să i-l facă, ar fi dat orice să nu fie ea cea care livra veștile proaste în după-amiaza aceea.

În timp ce mărșăluia pe holurile instituției, încercând să găsească drumul cel mai lung spre cabina în care soprana se pregătea de spectacol, femeia putea parcă să simtă cum fumul îi înnegrea plămâni, iar vocalizele ce se auzeau din spatele ușilor păreau să se transforme în corale bisericesti. În numele sfinților...

Singurul sunet care le acoperea sinistru pe toate celelalte era provocat chiar de ea care tușea des, de parcă ar fi avut tuberculoză. Colegii pe care îi întâlnea în drumul ei începuseră deja să o privească cu îngrijorare.

Se opri pentru o secundă atunci când trecu prin fața unei oglinzi și își aruncă o privire. Arăta cu adevărat bolnavă. Trupul ei slab și scund era acum alb ca varul, iar buzele începuseră să i se învinețească a moarte iminentă.

Își smulse brusc ochii de pe suprafața reflectorizantă și își continuă drumul. Săraca de ea.

Cu vederea îndreptată spre pământ, parcurse o bună parte din drumul care îi rămăsese. Podeaua era de lemn vechi și scârțâia la contactul cu balerinii ei gălbui. S-ar fi plâns de asta în mod normal, dar acum nu era o situație deloc normală, iar zgomotul părea să treacă pe lângă ea. Culorile păreau să se estompeze. Balerinii ei ar fi putut la fel de bine să nu fie gălbui acum, iar ea nu și-ar fi dat seama de asta, cum nu-și dădea seama nici că avea frisoane. Era practic desprinsă de lume de parcă ar fi fost la Notre-Dame cu toți acei bătuți de soartă.

Începu să-și miște buzele într-o rugă auzită doar de ea.

— Ești bine?

Se opri pentru o secundă și îl privi pe bărbatul din fața ei. Făcu o grimasă. Știa că ar fi trebuit să-l recunoască. Era sigură de asta și încercă să-și aducă aminte de el. Din nefericire, avea o înfățișare tipică scenei. Era tipul artistului neînțeleș, cu părul negru răvășit și cu eșarfă la gât. Mârâi atunci când trecu pe lângă el. În clădirea aceea, cu toții arătau la fel și vorbeau la fel.

Încă mergând, își dădu jos ochelarii și își cuprinse nasul între două degete, închizându-și ochii. Continua să se miște ca teleghidată. Era într-un șoc puternic. Ceea ce avea să îi arate șefei sale era cu adevărat tulburător.

Când în cele din urmă ajunse pe culoarul cu pricina, începu să alerge în neștire.

— Madame! Madame! urla ca din gură de șarpe, apropiindu-se din ce în ce mai tare de ușa în spatele căreia se afla soprana.

Când o deschise, albul peretelui îi zgârie ochii și o făcu parcă să-și revină în simțiri. Se sprijini de tocul din lemn și trase aer în piept de câteva ori, în încercarea disperată de a nu leșina înainte de a-și fi îndeplinit scopul.

Tremura și abia dacă mai putea să respire. Își simțea plămâni umplându-se de fum, deși știa că în cameră mirosea, de fapt, a parfum scump și a vanilie, așa cum era de obicei.

Privi în jur.

Muralul cu tigri, canapeaua din piele verde și masa cu ceaiuri și miere erau toate la locul lor, de parcă ceea ce se întâmpla afară nu avusese niciun efect asupra micului univers în care se izolase Victoria Wu. Oftă. Nu avusese încă.

Ochii îi căzură într-un final pe soprana. Femeia o privea lung, deranjată, iar ea îi răspunse cu aceeași cruzime în timp ce înainta spre micul festin din colț. Avea nevoie de niște zahăr.

În timp ce înfigea lingura în borcanul de miere polifloră, tânăra continua să o fixeze pe soprana. Fața pătrată și ochii adânci, conturați de sprâncene subțiri și chele o făceau să pară încă și mai înfiorătoare decât era în realitate. Își privea crud asistenta care sorbea o gură din ceaiul de tei așezat pe masă.

— *Dios mío!*¹ răbufni aceasta. Ce cauți aici, hoată mică? continuă, luându-i cana din mână cu indignare. Nu vezi că mă pregătesc?

Acuzata lăsă un mârâit să îi scape printre buzele care începeau încet să revină la coloritul natural. Aproape că se gândea să o lase în nepăsarea sa calmă și să își vadă de ale ei, dar rezistă tentației.

— Madame, e o urgență, replică scurt, încercând să vorbească tare pentru a acoperi muzica ambientală dată la maximum.

Spunând acestea, îi întinse telefonul, apoi se așeză pe canapeaua elegantă, așteptând cu sufletul la gură ca femeia să dea play fragmentului de știri care se întindea pe tot ecranul.

După câteva secunde în care privi suspicioasă aparatul, Victoria atinse în cele din urmă butonul, cu o încredere prost mimată, iar vocea unui crainic începu să relateze un reportaj de ultimă oră, acoperind cu greu acordurile cântate la harpă ce

¹ Dumnezeu! Dumnezeul meu! (spaniolă)

faceau boxele de pe noptieră să vibreze. Pe fundalul știrii se auzeau focul trosnind și țipetele îngrozite ale turiștilor.

— *Dios mío!*

— 2 —

Exista o probabilitate foarte mare ca soprana să nu poată descrie vreodată ceea ce văzuse în acele momente. Avea un vocabular dezvoltat totuși. Fostul ei soț o dusese pe la toate școlile Parisului pentru a se asigura de asta. Problema era însă alta: nu se inventaseră încă, în nicio limbă a Pământului, cuvinte pentru așa ceva.

Și totuși creierul Victoriei continua să se agite pe aceleași trei silabe:

Infernul...

Imaginea arăta într-adevăr de parcă fusese extrasă din ecranizarea Infernului lui Dante.

Supraviețuitorii se agitau de colo-colo, unii cu arsuri grave, alții abia atinși de vâlvătaia mortală. Sângele împânzea treptele, iar lacrimile se prelingeau pe obrajii victimelor, zgduite de frisoane. Tot acest tablou se scâldea într-o lumină aurie înșelătoare, un cal troian al epocii moderne.

Fumul gros acoperea imaginea. Cadrul devenea lăptos, iar Victoria cunoștea cu exactitate cum trebuia să fi mirosit acel